

Pof.Dr. H. YUSUF GÖKALP
Tarım ve Köyişleri Bakanı

Çok değerli Bakanım, TMMOB'un değerli Başkanı, Yönetim Kurulu üyeleri, ZMO'nun çok değerli Başkanı, değerli hocalarım, meslektaşlarım, konuklar, basın mensupları, hepinizi saygıyla selamlıyorum. Ziraat Mühendisleri ODSASI tarafından düzenlenen Küreselleşme ve Türkiye Tarımı konulu sempozyumun ülkemize hayırlı olmasını diyorum.

Tabii tarım sektöründe üretim, teknolojiye bağlı gelişmelere rağmen, halen büyük ölçüde tabiat şartlarına bağlı. Geçtiğimiz aylarda Hatay, Osmaniye, İçel, Antalya, İzmir, Aydın gibi pek çok ilimizde, ilçemizde zamanında yıllar önce bazı tedbirlerin alınmamış olması dolayısıyla, yağışların dengesizliğinden de ileri gelen sel baskınlarına uğradı çiftçilerimiz, ekili alanlarımız. Yine geçtiğimiz yıllarda, özellikle kuraklık, çeşitli hastalıklarla karşı karşıya kalındı. Ben geçmiş olsun diyorum. Bu ve benzeri nedenlerden dolayı tarım sektöründe sanayi ve diğer sektörlerde olduğu gibi istenilen programların acilen kalıcı olarak yapılmasının da şart olduğunu vurgulamak istiyorum.

Tarım sektörü, halkın gıda ürünlerini üreterek gıda güvenliğini sağlarken, ürettiği katma değerlerle ekonomiye önemli katkı yapmasına, çevre ve kırsal alanın bozulmadan gelişmesine yardımcı olmakta, ekolojik dengenin korunarak gelecek nesillere aktarılmasının temelini oluşturmaktadır.

Bu özellikleri yanında tarım, siyasetin her zaman temel ögesi olmuştur. Kelimeyi sevmiyorum, ama kullanmak mecburiyetinde kalıyorum. Günöbirlik politikalar, popölist yaklaşımlarla çiftçinin, üreticinin duygusu sömürölmüştür. Evet çiftçinin, üreticinin bugün içerisinde bulunduğu durum, hiç de iyi değildir. Çarıktan, kara lastiğe ancak geçmiştir. Ancak, uzaklara gitmeyelim, 70-80'e, 94'e bakalım. Hangi kalıcı politikalar tarımda 60'larda, 70'lerde oluşturulmuştu? Kim ziraat mühendisinin feryadına kulak vermişti? Toprakların elden çıktığı, meraların tahrip edildiği, hayvancılığın bir türlü rayına konmadığı dosyalarla, raporlarla makamlara sunulmaya çalışılırken, hangi politika oluşturulmuştu? 60'larda oluşturulan tek bir politikayı, salondan eğer birisi bana hatırlatırsa, ben sözlerimi geri alırım. 70'de hangi politikayı oluşturdu o zamanki görevde bulunanlar, 94'te, 95'te hangi politika oluşturuldu?

Yüce kurtarıcının 1926 yılında çıkardığı Hayvan Islahı Kanunu üzerine bir madde mi ilave edildi? Tohumculuk da mı ileri teknolojiler uygulanmaya çalışıldı? Bugün Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'na bağlı Tarımsal Araştırmalar Genel Müdürlüğündeki meslektaşlarım gecesine gündüzlerine katarak, artı 40 dereceden eksi 20 derecelere kadar tarlada, tek tek başak toplayarak, kendi imkanlarıyla süreli yayınlar temin ederek ve kendi imkanlarıyla yurtdışıyla bağlantılar kurarak, tohum konusunda mücadele ederken, 80'lerde mi onun emeğinin karşılığı verildi, 90'larda mı verildi? Yıllarca bu ülkenin insanı bir dekarın 150 kilogram buğday aldığı zaman, öptü başına koydu. 125 kilodur İç Anadolu'daki ortalaması, çoğu sene de 80 kilograma düşüyor. Bu ülkenin insanı, bir hayvandan 600 kilogram süt alırken, Avrupalı yedi ton süt aldı. 296 bin hayvan ithal edildi, çoğu hastalıklı, hiçbirisinin şeceresi tedrici kayıtları yoktur, hatta dün bile gazetelerde yer aldı, 260 bin kayıp hayvan aranıyor diye. Girdiği kayıtlarda var da, köylünün elinde yok. Kendileri hasta olduğu için elden çıktılar, köyün sağlıklı hayvanını da elden çıkardılar.

Çiftçi örgütlenmedi. Kooperatiflere önem verilmedi. 1950'lerde 80 dekar ortalama büyüklüğündeki işletme arazisi, 91'e geldi 58 dekara indi. Avrupa'daki arazilerin sekizde biri, dokuzda biri büyüklüğünde ve araziler parçalı.

Tarım Kanunu yoktur bu ülkede. Tarım çerçeve kanunu yoktur. 70, 80, 90'larda çıktı da, 57. Hükümet geldi bu kanunu rafa mı kaldırdı? Bu ülkede Toprak Kanunu, Arazi Kullanım Kanunu, arazilerin muhafazasıyla ilgili bir kanun yok. Onun için geçmişi burada sıralamak istemiyorum. Ancak biz küreselleşme olgusuna bakarken, geçmişten bu tarafa konuları analiz etme mecburiyetindeyiz ki, reçeteyi doğru yazalım.

Değerli katılımcılar, dünya şartlarında yaşadığımıza göre, küreselleşme veya globalleşme olgusunun, yarışının içine girmek mecburiyetindeyiz. Dışında kalamayız. İçine girmek istemediğimiz için, içinde olmak istemediğimiz için bu küreselleşme olgusu bizi baskı altına almaktadır. Her zaman özellikle 70, 80 ve 90'lar bunu her yerde, her değerli arkadaşlarla tartışırız ve daima yönlendirilenler içerisinde kalmaya gayret edildi. Hiçbir zaman yönetilenler içine talip olunmadı.

Bu dünyadaki çeşitli organizasyonlar, Dünya Ticaret Örgütü, IMF, Dünya Bankası, daha değişik örgütler, organizasyonlara karşı olanlar olduğu gibi, bu organizasyonların yanı sıra küreselleşme diye adlandırılan yeni dünya düzeninin taraf olanları da tabii ki bulunmaktadır. Bunlar birer gerçek. İşte Türkiye, yarışta muzaffer olabilmesi için, rekabet ettiğiniz kişi, kurum veya ülkelerin işe başlamadan sizin o işi yarılamanızla mümkündür.

Niçin küreselleşmede biz yönlendirenlerden olmayalım? Niye buna talip olmayalım? İşte asıl bu soruyu kendimize sormamız gerekir. Burada şunu söyleyebilirsiniz: Efendim bu uluslar arası sermayenin kontrolündedir. Niye Türkiye bu kadar toprak varlığıyla, bu potansiyeliyle, bu insan gücüyle üreten, ürettiğini dünyaya pazarlayan, rekabet edebilen, bilim ve teknoloji geliştiren, bilgi ve teknoloji pazarlayan bir ülke haline gelmez? Tarım ve Köyişleri Bakanlığı görevine başladığımızda, ilk yaptığımız iş, ilgili birimleri kamu ve özel biraraya getirerek tarımın, üretimin, dolayısıyla tüketicinin sorunlarını tespit etmek, bu tespitlere göre yapılacakları öncelikle belirlemek olmuştur. Buna bağlı olarak 1999 Eylül ayında Tarımda Yeniden Yapılandırma ve Reform Programı adı altında bir çalışma başlatılmış ve bunu da kamuoyuna o gün duyurmuştuk.

Tarım ve Köyişleri Bakanlığı olarak belirlediğimiz önemli sorunların bir kısmını biraz önce size söyledim, ancak bu önemli toplantıda vaktinizi fazla almamak kaydıyla, şu hususların tekrar altını çizmek istiyorum. Belirlediğimiz sorunların başında, verimliliğin düşüklüğü, verimin yokluğu, verimsizliktir birincisi. Hiç kimse buğdaya verdiği fiyatla övünmesin. Hiç kimse, süte verdiği fiyatla övünmesin. Türk köylüsünün yüzde 3'ü buğday satar, yüzde 97'si fırından ekmek alır. Olmayan buğdaya fiyat verseniz ne olacak ki! Kaç kişi buğday satıyor. Ben köyün içinden gelen bir insanım. Ben hayatımda buğday satmadım. Benim köyümden hayatta buğday satılmamıştır. Benim köyümden hayatta süt satılmamıştır. Benim köyümden hayatta et satılmamıştır. Olmayan buğdaya para. Vermediniz de zaten. Ama ne yapıldı? Özellikle 80'lerden sonra bu ülkenin kapıları açılarak, Arjantin'den, Brezilya'dan, Amerika'dan küspe ithal edildi, küflü çoğu da. Avrupa'nın tereyağı, peyniri, süttozu, ineği ithal edildi. Ta uzaklardan, denizaşırı ülkelerden meyve, sebze, muz ithal edildi. Teşvikler, destekler bunlara verildi.

Türk köylüsünün birinci meselesi dün ve bugün verimlilik. Türkiye'de halen, -her yerde söylüyorum- ahır ortalaması, bir tonun altındadır.

Yüce kurtarıcının zamanındaki 42 milyon hektar mera alanı, yanlış kullanılarak yerleşim yerlerine, yanlış turizm yatırımlarına, yanlış binalaşarak 11 milyon hektara indi. Ve

ülkeyi erozyon götürüyor. Bu ülkede halen tapu kadastro işlemlerine başlanmamıştır. Çoğu illerdeki tapu kadastrolaşma oranı yüzde 7-8, yüzde 20'yi bulanlar yok. Bu ülke, domates, biber, pirinç tohumunu dışarıdan alıyor. Ve bu ülkede Veteriner İşleri Genel Müdürlüğü kapatılmış. Toprak Su Genel Müdürlüğü, Zirai Mücadele ve Karantina Genel Müdürlüğü kapatılmış. Türkiye'nin derdi bunlar, bunları konuşmak lazım. Çiftçiye asıl destek, verimliliği, üretimi arttırıcı destektir.

Bu ülkede 1999'un Haziran ayında mevcut hayvanlar üzerinden gittiğiniz takdirde, 50 milyon ton kaba yeme ihtiyaç var, ülkenin ürettiği 25 milyon ton. Anadolu'ya çıktığınız zaman, o hayvanları görünce, yüreğiniz parçalanıyor. Aç gidip aç geliyorlar. Bu mu kendine yeterlilik tarımda? Sonra birileri de çıkıyor, biz tarımda kendimize yeterliydik, son iki yıldır yeterli olmadık. Hayır. Bu büyük bir yalandır. Bu ülke tarımda hiçbir zaman kendisine yeterli bir ülke olmadı.

Hacettepe Üniversitesinin, değerli üniversitelerimizin, sayın Başkanımız da Hacettepe Üniversitesi mensubu, beslenme bölümünün yaptığı 1986'da, 1990'larda yaptığı çoğu üniversitelerin yaptığı temel beslenme araştırmaları vardır. 1986, 1990'larda yapılan beslenme araştırmalarını, bu kürsülerden vermek istemiyorum. Oraya baktığınız zaman şunu görürsünüz: Türk milleti, 70-80-90'larda protein, mineral, vitamin yetersiz olarak beslenmektedir. Dünyada, gelişmiş ülkelerde, normal Avrupa ülkelerinde tüketilen etin 15'inde birini tüketir insanımız, yumurtanın onda birini tüketir, sütün 15'inde birini tüketir, meyve sebze hiç bulamaz gariban. Siz hiç köylünün kasaptan et alıp da evine götürdüğünü gördünüz mü değerli basın mensupları? Gelin benimle köyleri dolaşın. Davet ediyorum sizi korkmayın. Konya'da kaza geçirdik, Allahü taalanın takdiridir, ben size emniyetli arabaları temin ederim. Gelin Tokat'ın köyelerine gidelim. Soralım hiç kasaptan et almış mı bu insanlar? Bu nasıl kendine yeterlilik?

Ama ne yapmış benim insanım, sabah ezanından gece yarısına çoluğuyla çocuğuyla toprakta tırnağıyla kazıyarak çalışmış, dekardan 125 kilogram buğday almış. Harman yerine dökmüş ve onunla da bazıları çıkmış siyaset yapmış, kendimize yeterli yedi ülkeden birisiyiz demiş. Kırmızı ette mi yeterliydi bu ülke? İşte problemler bu. Tavuk etinde mi yeterliydi? Problemler bu sevgili arkadaşlar. Bunların suçlarını söylüyorum. Hiç kimse kusura bakmasın. Suçluları 60, 70, 80 ve 90'larda bu ülkeyi idare eden, ama ülke gerçeklerini görmeyenlerdir.

Bakınız çiftçiye destek ve teşvik verilmeye çalışılmış, ama çiftçiye ulaşmamış, sırf 1999 yılında çiftçiye 1.7 katrilyon destek vermeye çalışılmış. 1.7 katrilyon destek zaten köylüye gitmese de, 1.7 katrilyonu karşılamak için 5.5 katrilyon masraf edilmiş. Yani çiftçiye 100 lira verebilmek için, 325 lira siz buna faiz ödemişsiniz.

Değerli arkadaşlarım, kooperatif ve birlik şeklindeki örgütlenme yok, üretici birlikleri yasası yok. Tarımsal ürünlerde planlama, alternatif ürünler üretimine hiç el atılmamış ve bu ülke çiftçisi yalnız ve yalnız şeker pancarı ve tütüne mahkum edilmiş. Tabii ki Türk köylüsü şeker üretecek, Türk köylüsü tütün üretecek. Yıllarca şeker pancarı ve tütüne mahkum etmişiniz, 1993 yılında da bir kararname çıkarmışınız, demişiniz ki artık tütün de üretmeyeceksiniz, çıkardığınız kararnameyi uygulayamamışınız, bu Hükümet gelmiş bunu kanunlaştırmış.

Bakınız, değerli meslektaşlarım, bu toplantı ZMO'nun toplantısı olduğu için, biraz teknik olursa, tabii ki memnun olursunuz. Hepinizin bildiği şeyi tekrar etmek istemiyorum. Ancak salonda bazı arkadaşlarımızın dikkatine sunmak istiyorum. Tarım yalnız şeker pancarı

değildir. Tarım öncelikle ürün çeşitliliğidir. Tarım endüstri bitkileridir, soya fasulyesidir, mısırdır, yağ bitkileridir. Bunun yanında şeker pancarıdır. Bunun yanında tütündür.

Her yerde söylüyorum, yüce Meclisin çatısı altında da söyledim, kayıtlara geçmediği için söylüyorum, bu toplantıyı çok önemseydiğim için söylüyorum. Şeker pancarının içerisinde yüzde 16 şeker var. Fabrikasyonla bunu ekersiniz, biçersiniz, uğraşsınız, çapalarsınız, fabrikanın sonucunda 13 kilo şeker elde edersiniz. Türk köylüsü üretmeye devam eder. Geriye kalan da posadır. Küspe değildir. Geriye kalanın yem değeri yoktur. Hiç kimse bunun yem değeri var diye Türk köylüsünü lütfen kandırmasın. Geriye kalanın yem değeri yoktur, posadır, hayvanı şişirir, kasaba götürdüğünüz zaman, o hayvanın randımanı yüzde 62'den yüzde 54'e düşer. Ben iyi zoteknistim. Türk köylüsü kaybeder.

Soya fasulyesinin içerisinde 100 kilogramında 18 kilogram yağ var, 38 kilogram protein var. Türkiye'nin bugün petrolden sonra en fazla döviz ödediği ürünler yağlı tohumlar, ayçiçek, soya yağı ve sıvıyağdır.

ABD 82 milyon ton soya fasulyesi üretiyor, Türkiye 35 bin ton üretiyor. Soya fasulyesinin olmadığı yerde, yem bitkisinin olmadığı yerde, tarımda ancak şunu yaparsınız. O eli nasırlıların iyi niyetini sömürsünüz. Tabii siz şeker pancarını üretmişsiniz, köylü haklıdır şeker pancarı yetiştirmede. Şeker pancarını birden bire çekip sen bir şey üretme dediğiniz zaman, hata odur. Şeker pancarını çekerken, onun yerine yem bitkisini, soyayı, slajlık mısırı, tane mısırı, yağlı tohumları sokmanız gerekli. Bugün soya fasulyesinden elde edilen katma değer, şeker pancarının en az altı yedi katıdır. Daha fazladır. Yem bitkisinden elde edilen katma değer, pancarın yedi sekiz katıdır. Hayvancılıktan elde edilen katma değer, pancardan ve tütünden elde edilenin en az altı, yedi katıdır.

Şimdi bu ülkede hayvancılık yapmaya çalışıyorsunuz, kaba yem üretmiyorsunuz, kesif yem üretmiyorsunuz, soya fasulyesi, mısır, bunları gidiyorsunuz ta Arjantin'den getiriyorsunuz, ben ülkede hayvancılık yapacağım diyorsunuz. Olmaz böyle bir şey. Ondan sonra diyorsunuz ki, kim tütüne beş bin lira fazla veriyorsa, ben 10 bin lira vereceğim. 10 bin lira verdiğiniz tütüncünün hali ortada. Hangisinin hanı, hamamı, apartmanı, arabası var? Hepsinin ayağında yine kara lastik var. Yapmayın bunu. Yapmayın derken, o felsefeye diyorum. Bugün Tütün Kanunu. Tütün Kanunu çıkarken, Tütün Kanunuyla birlikte tütünün yerine ekeceğiniz ürünün birlikte verilmesi lazım, işte onu yapıyoruz ve bir de tütünle ektiği ürün arasındaki farkı telafi edici para olarak köylüye vermeniz lazım. Yaptığımız o bizim. Ve sonra tütünü Türkiye'de biz nereden çekiyoruz bilmiyor musunuz sevgili meslektaşlarım? Sulu alanlardan çekmeye çalışıyoruz. Taban araziden çekiyoruz. Yani soyanın yetişeceği yerden çekiyoruz, yani silajlık mısırın yetişeceği yerden çekiyoruz. Yoksa, kıraç, başka ürünlerin yetişmediği meyilli arazilerde tütün yetiştirilmeye devam edecek.

Tütün Kanunu yıllar önce çıkmalıydı, çok daha geniş boyutlarıyla birlikte. Şeker pancarı, şeker pancarında azaltma olmamıştır. Şeker pancarındaki üretim, bundan üç dört yıl önce 10-11 milyon tondur. 97 yılında 14 milyon ton kadar, 98 yılında sayın Başbakanımızın seçim hükümeti, azınlık hükümeti kurduğu zaman 16 milyon tona çıkmıştır. 1999'da-2000 binde 12 milyon tona indiriliyor. Artı dört milyon ton da kooperatiflerin elindeki üç fabrikanın işlediği var, yine 16 milyon ton üretilen pancar. Ancak, pancarda da tatlandırıcılarda da bizim yaptığımız şudur: Şeker Kanunu. Şimdiye kadar Türkiye'de tatlandırıcılar üretimi mısırdan ve diğer ürünlerden ve özellikle mısırdan üretimi serbestti. Herkes istediği kadar üretebilirdi. Bu kanunla kısıtlama getirildi, dendi ki, tatlandırıcıdan, mısır ve benzeri ürünlerden tatlandırıcı üretiminin oranı en fazla yüzde 10'dur, yüzde 10'u geçemez. Yani yüzde 10'la sınırlandırıldı.

Artı yüzde 10'a da müsaade edilmedi, oluşturulan bir kurulla yönetmelik çıkarılması verildi, şu anda o yönetmelik üzerinde çalışılıyor. Ama size bir mühendis olarak şunu söylüyorum: Değerli arkadaşlarım, mısırdan lütfen bağışlayın fakültedeki derslerimi hatırlayıp da, ders verme durumunda olmuyorum burada, mısırdan 40 çeşit ürün elde edersiniz. Alkolünü, yağını, proteinini, aminoasitlerini, bugün mısırdan lizin elde ediliyor. Tatlandırıcısını elde edersiniz. Ve bir birim mısırın katma değerini 40 kat arttırırsınız. Onun için Türk devleti, Türk müteşebbisi, mısır ve benzeri ürünlerin çok çeşitli ürünlerinin elde edildiği fabrikalarını kurmalıdır. Tabii ki bunun yanında şeker pancarı üretimine de, tütün üretimine de devam edilmelidir. Bugün mısırı dışarıdan satın alıyoruz.

Türkiye'nin göreve geldiğimizde mısır üretimi 1.2 milyon ton. Meslektaşlarıma teşekkür ediyorum. Dağ taş dolaşıyorlar, her gün çiftçinin yanındalar. İki buçuk milyon tona çıkardık. Hedefimiz 6 milyon ton. Göreve geldiğimizde soya fasulyesi üretimi 40 bin tonda. Amerika, 82 milyon ton üretiyor. Amerika'nın mısır üretimi, 254 milyon ton. Türkiye'nin üretimi 1 milyon ton. Soya fasulyesi üretimini muhakkak surette dört beş milyon tona çıkarma mecburiyetimiz var. Tarım ekonomisinde hayvancılıktan elde edilen gelirlerin yüzde 70 olması, geri kalan tüm bitkisel ürünlerden elde edilen gelirlerin de 30 olması lazım. Bu kuraldır. Bu kuralın haricine çıkamazsınız. Türkiye'de 1990'ların başına geldiğinizde, hayvancılıktan elde edilen gelirler, yüzde 30 civarındaydı, bitkisel ürünlerden 70 civarındaydı. Madalyonun tam tersiydi. Ama bu 30, 99'un başlarında o altı yedi sene içerisinde yüzde 20'lere düşmüştü. Şimdi biz bunu tekrar 30'lara, 40'lara, 70'lere çekmeye çalışıyoruz. Ekili alanların yüzde 2.3'ünde yem bitkisi ekiliydi, yüzde 7'ye çıkardık. Türkiye'yi yeşillendireceğiz diyoruz. Yem bitkisi olmadan ve Türkiye'de tarlalar boş bırakılarak Türkiye'yi yeşillendirme imkanımız yoktur.

Değerli katılımcılar, 2000 yılında 3200 dolar Türkiye'nin kişi başına milli geliri. Krizler dolayısıyla biraz düştü. 3200 dolar olduğu zaman kırsal alanda kişi başına düşen 1350 dolar. Üçte biri kadar neredeyse. Ama çoğu yerde de 1350 doların da daha altında. İşte teslim alınan kırsalın durumu bu. Özellikle tarım çerçeve kanununu çıkarma mecburiyetindeyiz, bunun için çalışıyoruz.

Üretici birlikleri yasası, yakında Meclise gidiyor. Başbakanlığa arz etmiştik, Meclise gidiyor. Ve tarım ürünleri sigortası kanununun çıkarılması mecburiyeti var. Biraz önce sayın Başkan, Hükümet olarak siz bu sel baskınlarına ne yapacaksınız dedi. Tabii ki, buralarda afete uğrayanların borçları ertelenmeye çalışılıyor. Bazıları affedeceğim demiş. Ama bugün köylünün karşı karşıya kaldığı 12 yıldır borcunu ödeyememiş, 1 milyar almış, bu 1 milyar borç bugün gelmiş 10 milyara dayanmış. 7.5 milyar almış, bu borç şu anda 40 milyar. Öncelikle biz bu sisteme kalıcı bir çözüm getirmeye çalışıyoruz. Temel prensibimiz şudur: Bir kere çiftçiyi faizden, tefecilikten kurtarmak. 10 lira verilmiş, 10 liranın 15 lira faizi binmiş. Biz özellikle son 2 yıldır çiftçiye götürdüğümüz tüm teşvikleri ve destekleri, tüm yardımları geri ödemesiz olarak götürüyoruz. Faizsiz olarak götürüyoruz. Faize bulaştırmamaya çalışıyoruz. Bütün teşvik ve destekler, kalkmıyor. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk defa kaba yem destek vermeye başladık. Kim kaba yem bitkisi ekiyorsa, yüzde 25'ini gelip Bakanlıktan alıyor. Bu geri ödemeli değildir, faizi yoktur. İki, tüm besicilere besi desteği veriyoruz. Üç, süt primini 2002 yılının birinci gününden itibaren 5 bin liradan 20 bin liraya çıkardık. Az, keşke 40 bin liraya çıkarsa. Damızlık yetiştiriciler birliğini oluşturuyoruz. Damızlık yetiştiriciler birliğine üye olan herkesin, hayvanının pazarlanması sırasında bu seneki rayici söylüyorum. Hayvanlara 240 milyon lira ekstra para veriyoruz. Önsoy kütüğüne kayıtlı olan hayvanlarda ise 180 milyon Türk lirası para veriliyor. Bunlar geri ödemeli değildir. Yine suni tohumlamayı bedava olarak köylüye götürüyoruz. Suni tohumlamadan doğan yavruya destek veriyoruz. Köylüye

sunî tohumlamayı bedava olarak götürdüğümüz gibi, sunî tohumlama yaptırana da para veriyoruz.

Burada hükümetin mentalitesini ortaya koyuyorum. Bu kadar ekonomik sıkıntılar var. Bu sıkıntılar son iki senenin değil, otursun herkes hesabını yapsın. 30 senenin yanlışlığının sonucu. Ama Hükümetin mentalitesi şu: Bulduğumu köylüye faizsiz vermek. Geri ödemesiz vermek ve direk vermek. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk defa kaba yeme prim verildiği gibi, ilk defa soya fasulyesine prim verilmeye başlandı. Ayçiçeğine, kanolaya ilk defa prim verilmeye başlandı. Ben size bir rakam vereyim. Bu nasıl tarım politikası? Bundan beş sene önce kolza üretimi Türkiye’de yalnız ve yalnız 10 ton. 10 ton kolza üreten bir ülkede, 35 bin ton soya fasulyesi üreten Türkiye’de gelin kendine yeterliliği görüşelim. Olmaz böyle. Bunu gitsin, anlamayanlara anlatsınlar. Ama köylünün alınteriyle siyaset yapmasınlar, haramdır, Allah sorar bunu.

Değerli arkadaşlarım, yine prim vermeye devam ediyoruz. Primin yanında ithalatta üreticilerimizi mevzuatlar içerisinde kalarak, Avrupalıların yaptığı gibi koruma kuralları, kaideleri içerisinde ithalata karşı üreticimizi koruyoruz. Bugün basında yine var. Diyorlar ki Tarım ve Köyişleri Bakanı Hüsnü Gökalp, bir ülkeyi de çıldırttı. Bazıları çıldırıyor bizim uygulamamızdan, ama tüketicimiz dua ediyor, köylümüz dua ediyor, çıldırmaya devam etsinler.

Bazı kuralları ve kaideleri yerine getireceğiz. Ha ne yapıyoruz? Yaptığımız çok basit. Ben size söyleyeyim. Eskiden bu ülkeye meyve sebze geliyordu. Muz, elma, kayısı, armut, üzüm. Muz giriyordu. Üretilen ürünleri bebeklerimiz yiyordu. Sekiz ay sonra da raporu hazırlanıyordu. Değerli televizyon ve gazeteciler özellikle bunu iyi işitsinler. İşte yaptığımız diyoruz, önce raporu çıksın, sonra muz girsin. Şimdi sekiz ay önce yenmiş bir muz, sekiz ay sonra raporu çıkıyor bebeklerimize. Dünyanın neresinde olursa olsun, hiç kimse pestisit kalıntılı, ilaç kalıntılı ürün yedirme hakkına sahip değildir. Üç tane ticaret erbabını, üç tane parti yandaşınızı koruyacaksınız diye. Yaptığımız budur.

Değerli arkadaşlarım, muzda olan kalıntılar, birden bire insanı zehirlemez. Hastalığı birden bire görmezsiniz. Biriken etkisi vardır. Biriken etkisi akümüle olur olur, ondan sonra midede, karaciğerde, sindirim sisteminde kanserojenik tümörler doğurur. Yaptığımız kural budur, ben burada olduğum müddetçe bunu uygulamaya devam edeceğim. Kim rahatsız olursa olsun, kim çıldırırsa çıldırsın.

Değerli arkadaşlarım bu ülkeye 500 bin sığır kaçak giriyordu. 6 milyon koyun kaçak giriyordu. Sizlerle hep birlikte bu kaçakçılığı durdurduk. İşte çiftçiye en büyük destek bu. Zamanında Et ve Balık Kurumları rehabilite edilmeden özelleştirilmiş, 38 tane süt fabrikası arsası ve lojmanı için verilmiş. Bu özelleştirme değil, böyle özelleştirme mi olur? Gübre fabrikaları tamamen Tarım Bakanlığından alınmış. Zirai Donatım Kurumu özelleştirilirken yerine köylüye gübreyi üretecek, ithal edecek, dağıtacak bir kurum konmamış. Asıl tarımdaki çiftçinin ölüm fermanı, 70’ler, 80’lerde başlatıldı ve 90’larda da uygulamaya geçirildi.

Şimdi özellikle son günlerde şu çok tenkit ediliyor. Bizim uygulamaya koyduğumuz çiftçi kayıt sistemi ve doğrudan gelir desteği projesi. Değerli arkadaşlarım, herkes bazı rakamlar veriyordu. Ama Türkiye’de kim çiftçi, kim nerede, ne kadar arazisi var, arazisinin verimliliği nedir, ne üretiyor, ne satıyor, hiç kimse bilmiyordu. Nüfus sayımında dahi bazı hatalarla karşılaşıldığına göre, arazilerin birinci sınıf, ikinci sınıf, dördüncü sınıf, kaç dekar arazisi var, sulu, susuz, bunlar hiç belli değildi. İşte Tarım Bakanlığı olarak, çiftçi kayıt sistemine

başladık. Çiftçi kayıt sistemi, çiftçinin emek şemsiyesi altına alınması projesidir. Ve Tarım Bakanlığının özellikle ziraat mühendislerinin, ziraat teknikerlerinin, ziraat teknisyenlerinin, veteriner hekimlerinin, hayvan sağlık memurlarının, bir şeref projesidir. Bu bakanlığın bir onur projesidir. Bu bir devrim projesidir. Bütün köylere ulaştık. Hakkari'nin en uzak köyünden, Edirne'nin en uzak köyüne kadar ulaştık. Tüm köylere ulaştık. Bütün çiftçilerimizi kayıt altına alıyoruz. Kayıt altına alırken, şimdiye kadar tapu gitmemiş, tapuyu oraya götürüyoruz. Tapu kadastro hizmetlerini götürüyoruz. Çiftçiyi kayıt altına aldıktan sonra da, yalnız üreten çiftçiye, ekili ve dikili arazisi üzerinden 10 milyon Türk lirası veriyoruz. Bu daha fazla olsaydı, imkanlarımız ancak bu kadar vermemize müsaade etti. 200 dekara kadar 2 milyar para alıyor. İki gün önce Konya'da ben bir çiftçinin 1 milyar 860 milyon liralık çekini eline verdim. Diğer bir çiftçiye 1 milyar 600 milyon verdim. Diğer bir çiftçiye 900 milyon verdim. 900 milyon nedir biliyor musunuz? 900 milyon, 9 tane koyun parasıdır. Fazla mı? Az. Ama aldı cebine koydu. İlaç alır, mazot alır, gübre alır. O 900 milyon eskiden nasıl gidiyordu? Gübre sübvansiyonu deniyordu, 147 trilyon gübre sübvansiyonu çıktığı zaman, köylüye yansıyan yok. Doğrudan gelir desteği bu. Doğrudan gelir desteğini başlatarak, tüm diğer desteklerin kalkmasını istemiyoruz. Çünkü bize şu söylendi: Doğrudan gelir desteğini başlattığınız zaman, Türkiye'ye girecek hayvan ve hayvansal ürünlerin gümrüklerini sıfırlayın. Hayır dedik, 16 ay tartıştık, en son bizim dediğimiz noktaya geldik. İki, Türkiye'ye girecek yem hammaddelerinin gümrüklerini sıfırlayın. Dedim ki, niye yem hammaddesi diyorsunuz onu açık yazın. Soya ve mısırın gümrüğü deyin. Hayır dedik. Bizim noktaya geldiler. Mısırdaki spektleri yükselttik, eskiden bu ülkeye yüzde 16, 18 su içerikli mısır giriyordu, şimdi yüzde 14'ten fazlası giremez diyoruz. Yani bu teknik tedbirlerle ithalatımıza engeller getiriyoruz. Yine bize şu söylendi: Beş ürüne prim veriyorsunuz, vermeyeceksiniz. Soya, ayçiçeği, kolza, pamuk ve bu ülkede yağ açığı var. Vermeyeceksiniz. Hayır dedik, primlere devam ediyoruz. Dikkat ederseniz, IMF daha kolay kabul ediyor da, bizim bazı bürokratlar rahatsız oluyor. Basından izlediniz. IMF'yle konuşup, IMF'ye kabul ettiriyoruz, çünkü dünyaya, Türkiye'ye anlatıyoruz. Ve Allah'a çok şükür bürokratlarımızla beraber bütün meselelerimizde zamanında çalışarak gidiyoruz.

Artı bize şu söylendi: Toprak Mahsulleri Ofisi olarak alımdan çekilin, TMO'nun tüm varlıklarını özelleştirin. Hayır dedik. Sayın Başkanımızın söylediği gibi, milli refleksimizi koyduk, milli duruşumuzu koyduk. Dünyaya anlattık, Türkiye'ye anlattık. TMO olarak yine hububat alımına devam ediyoruz. Ama zamanında yıllar önce bazıları gelip şunu yapın dediği zaman, sorgusuz sualsiz imzayı atmışlar. Bugün buğday üreticisinin çektiği sıkıntı, 1995'te hanımefendinin attığı imzadır. Hanımefendi 1995'te diyor ki, biz buğdaya fiyat veriyorduk. 2000-2001-2002-2003-2004-2005 ve 2006 yıllarında Türkiye'nin kaç ton buğday ihraç etme hakkının altında sayın Çiller'in imzası var. 2004 yılına geldiğiniz zaman, Türkiye buğday satamaz dışarıya. İmzası var. Türkiye Allah'a çok şükür kendi ihtiyacından daha fazla buğday üreten bir ülke. Ne yapacağız buğdayı? Yarın buğday için de başlanacak. Bakınız stoklar oluşuyor diye. Hanımefendinin 95'te attığı imzadır, bugün Türk köylüsünün çektiği ızdırıp. Ama biz o atılan imzaları değiştirmeye çalışıyoruz. O imzaları tartışıyoruz. Yine attıkları imza bu ülkeye her yıl 19 bin ton et girecek, kasaplık hayvan girecek, besilik hayvan girecek, şu kadar süt tozu girecek, şu kadar tereyağı girecek. Hanımefendinin attığı imza. İnsanlar bu kadar pişkin olmasınlar. Biz şimdi gelip diyoruz ki, hayır, hayvan almayalım, et almayalım, kasaplık hayvan almayalım. Ne alalım bunun yerine? Gelin bunun yerine mısır alalım, gelin bunun yerine ayçiçeği alalım. Son günlerde bir kısım medyada bazılarının Romanya'dan, Bulgaristan'dan buğday alıyoruz, ayçiçeği, dökme yağ alıyoruz diye tenkit edilen o imzaları, hayvandan, ithal etme mecburiyetinde kaldığımız mısıra çevirtiriyoruz. Tereyağından ithal etme mecburiyetinde olduğumuz soya küspesine çevirtiriyoruz ve soyaya çevirtiriyoruz. Çünkü dışarıdan soya alma mecburiyetimiz var, soya almadan yem yapamazsınız.

Değerli arkadaşlarım, onun için benim size önerim şudur: Lütfen 95 yılında atılan imzanın içeriğini alıp baktığınız zaman, bu tarımın, bu çiftçinin 95 yılında, 2003-2004 yılının nasıl sıkıntıya gireceğini orada göreceksiniz. Ama biz şunun mücadelesini veriyoruz: Son üç yıldır uluslararası ilişkilerimizi en üst düzeye çıkardık. Geçmişle mukayese edilemeyecek şekilde 10 kat artırdık, ama bunlar turistik gezi değildir hiçbirisi. Hepsisi geçmişte atılan imzaları kendi milli menfaatimize nasıl çeviririz, onun mücadelesini veriyoruz. Onun için hemen birisi size önerdiği zaman, biz onu kabullenip altına imza atmıyoruz. Biz, ulusal menfaatimizi, milli menfaatimizi, çıkarlarımızı, dünya gerçekleriyle yanyana koyuyoruz ve tartışıyoruz. Tartıştıktan sonra belirli bir noktada uzlaşma alanları arıyoruz. İşte küreselleşmede çalışma tarzımız budur. Yoksa hiçbir zaman bize önerilen bir şeyi irdelenmeden, değerli milletvekillerimizle komisyonumuzda görüşmeden. Sayın Mahmut Erdir'e burada çok teşekkür ediyorum, sağolsun, benim bir büyüğüm olarak, bir ziraat mühendisi ağabeyimiz olarak, tartışmadan, görüşmeden kati surette kabullenmiyor.

Değerli arkadaşlarım, ben bu sempozyumun Türk tarımına, Türk tüketicisine yararlı olacağına, hayırlı olacağına inanıyorum. Özellikle biz tarımın meselelerine bakarken, tüketici boyutundan bakıyoruz. Bırakalım ürünlerin fiyatı serbest piyasada belirlensin, ama muhakkak surette serbest piyasa fiyatıyla çiftçinin eline, üreticinin eline geçmesi gerekli olan aradaki farkı üreticiye verelim. Bütün isteğimiz budur. Ve Türkiye'nin inanıyorum ki, 57. Hükümetin aldığı reform kararlarıyla, çıkardığı kanunlarla 2002 yılı, çok daha iyi olacak. O 20 yılın, 30 yılın tahribatını, köklü bir şekilde gidermeye çalışıyoruz, yeniden yapmaya çalışıyoruz. 2003 yılı çok daha iyi olacak. Zaten biz biraz daha sabredin deme hakkına da sahip değiliz. Efendim ne yapalım, 30 yılın tahribatıdır da deme hakkına sahip değiliz. Hükümetiz, problemlere çözüm bulma mecburiyetindeyiz ve çözümleri de buluyoruz. İnşallah gelecek sempozyumlarda, bu sefer Türkiye'deki daha fazla güzellikleri, bollukları tartışacağız. Ben hepinize saygı ve sevgiler arz ediyorum.